

Hvězdná Země ve vyprávění Svjatogora

Po celé planetě se zachovalo mnoho měst-pevností takzvané hvězdné konfigurace. Jsou jich stovky. Je jich velké množství: v Evropě, v Rusku, v Asii, v Africe, v Severní a Jižní Americe. Všechna byla postavena v různých dobách, ale většina z nich ve středověku, každopádně pevnostní zdi a stavby na nich.

Celou krásu těchto výjimečných staveb lze skutečně ocenit pouze z ptáčích perspektivy. A přestože mnohé z nich jsou pusté nebo se už dávno proměnily v ruiny, stačí se jen trochu vznést nad zem a uvidíte něco neuvěřitelného... Každý je ohromen liniemi Nazca, ale tyto pevnosti-města naprosto pravidelného tvaru jsou neméně úžasné. Jak ale byly všechny naplánovány a postaveny? A je pravda, že mnohé z nich pocházejí ze středověku?

Možná, že středověcí řemeslníci stavěli zdi na už hotových základech? Ale kdo a kdy tedy tyto základy postavil?

Existuje mnoho verzí, včetně těch od alternativních historiků, kteří tyto pevnosti považují za města Velké Tartárie. Ale co potom Evropa? Dobře, Tartárie tam může být zařazena, ale Afrika, Amerika... Možná nejde o globální Impérium, alespoň ne posledních 10 století. Možná jde o stopy nějaké globální civilizace ze vzdálenější minulosti, obývané lidmi pozdějších epoch?

Petropavlovská pevnost

Informace o tomto tématu přišly prostřednictvím vědomého snění a mnohým se mohou zdát příliš fantastické. Někdy se však zázraky a nejfantastičtější scénáře mohou stát skutečností, přestože se jim skeptici vysmívají. Dnešní téma tedy rozhodně není určeno pro ně. Ale pěkně popořadě...

Hluboký les se rozestoupil před vodní hladinou. Stromy nemohou vylézt na strmé skalnaté útesy. Prastaré kameny tu leží jeden na druhém vytvářejíce obří zdi. Jen někde na jejich hladkých stěnách se usadil zelený mech. A tyto skály se tyčí k nebi, a pod nimi je lesní jezero tajgy. A nad vodou se vznáší hustá mlha, jako by se z ní linuly nějaké postavy...

A náhle se od útesu oddělila podivuhodná, mlhavá postava podobná na člověka. A obraz byl stále jasnější a jasnější. Jenže postava dávného bojovníka byla velmi mohutná, vysoká jako hora nebo ještě vyšší. Podívala jsem se pozorně a vidím, pod ním je kůň, a vypadá jako mohutná skála.

Najednou se jako hrom ozval mezi skalami. Ale znělo to, jako by něco říkal. Slova jsem však nedokázala rozeznat - ozvěna byla pořádná a skály se začaly drolit.

Vtom ale všechno utichlo... A tu slyším silný mocný hlas, ale někde uvnitř sebe. *„Aj, asi jsem tě vyděsil, neboj se... Nemůžu tady vůbec mluvit po-lidsky, jak říkáváte. Zemička ztěžkla, zesílila tíhu a tlačí na mě. Svět už není takový, jaký byl původně, když byla vůle svobodná a svět byl lehký jako chmýří. Tehdy jsme tu mohli chodit, ale teď můžeme žít jen v jiném světě, jak se u vás říká - „paralelním“.*

Ale nic, vzpomeň si, vždyť jsme se už viděli. Vaši předkové mi říkali Svjatogor.

Kdysi jsem vyprávěl o Alatyru - Hořícím kavkazském kameni, kterému dnes říkáte Elbrus (viz téma: Tajemství Elbrusu a zlatého rouna, vyprávěné Svjatogorem).

Dnes nastal čásek vyprávět o Matušce Zemi, o její hvězdné podstatě, o jejím velkém krystalu síly.

Nejprve však řeknu, že vaši předkové měli pravdu, když Matku Zemi nazývali ženským jménem.

Silný ženský duch se vtělí do pozemského těla, kterému říkáte zeměkoule.

A nedivte se těm podivuhodným zázrakům, je to tak a vždycky to tak bylo, vždyť každá planeta a hvězda a všechno, co na světě existuje, má svého ducha, jen je vtělen do těl fyzických světů různých - pro vás viditelných i neviditelných.

Matka Vlahá Země je Rodem dcerou Jediného, někdy mu říkáte Absolutno nebo prostě Bůh Stvořitel.

A vaši předkové nebyli hloupí, nebyli to nerozumní divoši, jak mohou tvrdit vaši příliš vzdělaní lidé, prý, že polidšťovali přírodu a všude vymýšleli lidské obrazy všech přírodních jevů.

Nic si nevymysleli, ale viděli vše tak, jak to skutečně je, což vaši „vědci“ a mnozí z vás ztratili schopnost vidět, neboť si toho až příliš mnoho vymysleli. Vždyť mysl často

zabíjí vidění. Jak se u vás říká - vidění může atrofovat, pokud se člověk zabývá rozumováním a mudrováním a vymýšlí si nejrůznější domněnky z mysli. Umění vidět je dána pouze čistému vědomí, kterému se zdařilo zastavit rozbujelé mraveniště své mysli.

A v dávných dobách to uměli všichni, proto všichni viděli a věděli, ale jakmile začali pochybovat o tom, co viděli, tak náhle se rozumek pohnul a začal říkat, že prý to tak není možné, protože to tak být nemůže. Od té doby umění vidět opustila ty, kdo pochybovali o tom, co viděli. A slepí si začali navzájem říkat, že nic není, a prý ti, kdo něco vidí, prostě jen vyprávějí prázdné bajky pro zábavu nebo aby přidali krásu svým řečem.

Ale vždyť v každém stéblu trávy se skrývá esence, živý duch, a co teprve říci o celé Matušce Zemi.

Vyšplhej nahoru po svahu k támhletomu útesu a uvidíš její tvář," promluvil Svjatogor.

A vtom mě nějaká neznámá síla vynesla na vrchol útesu. Slunce oslepovalo, odrážejíc se od bílého kamene, a před sebou jsem spatřila kopce a hory, zelené pláně a plující lehké mraky.

A tu jako by dech přizvedl zemi s horami a kopci a ozvalo se melodické zvonění, ale ničemu nebylo rozumět. Přišly jen pocity, cítění něhy a péče, jako by se na tebe dívala tvá matka.

A skrze mlhu bílých mraků se náhle objevila tvář... lidská. Zalesněné kopce se proměnily v obočí, mohutný útes v nos. A oči vypadají jako průzračná jezera na pláni obrovské tváře...

„Tvář Matky Země lze vidět všude," ozval se znovu Svjatogor.

„V každé skále, v zákrutu řeky, na kopci i na rovině a v oblacích, když se na ně podíváš, jako se na ně dívá Sluníčko. A lze uslyšet Matušku, ale ne v lidských slovech, nýbrž v pocitech, v cítění duše. Ona je živá.

A jako všechno živé se vtělila do těla. Bylo to kdysi dávno, na samém počátku dne Rodu, nebo jak to znáte lépe, Dne Brahmy, tedy na počátku dalšího stvoření materie, jak bude suše konstatovat vaše mysl...

Jako všichni planetární duchové se vtělila do ohnivého těla. A jakmile její tělo začalo chladnout, povolala si na pomoc pomocníky, kteří od manvantary k manvantaře (viz další témata) vytvářejí život v různých světech.

Můj bratr Goryňa ti o tom kdysi vyprávěl, že toto volání uslyšeli v Medvědíh čertogu a v Dračím čertogu. A tehdá přišly dvě mocné rasy, jejichž předky byli medvědi s vlky, a draci s želvami - rasa Asurů - vaši předkové, a rasa Lunbo - předkové Lemurijců (viz téma: Asurové - rasa obrů - stavitelé Hyperboreje). A rovněž přišli poslové vzdáleného Arkturu - Tellurijci, o nichž ti také vyprávěli jako o stavitelích dnešní ledové Antarktidy.

Asurové a Lunbo se původně usadili na planetě Dea, kterou jste potom nazvali Faetonem, vždyť Země byla ještě velmi mladá, respektive její tělo bylo horké, mladé.

A když se ochladilo, přišli na Zemi. Tak mi bylo souzeno narodit se, přesněji řečeno vtělit se do těla na Dei. A odtud jsem přišel na Zemi.

Planety, na kterých se má zrodit život, mají zvláštní strukturu, jak byste řekli. Jsou to živé krystaly.

A z vysoké dimenze není vidět zeměkoule, ale krystal podobný květu. Je však multidimenzionální a vaše slova a trojrozměrné pojmy nemohou tento podivuhodný zázrak popsat. Nejbližše jej lidé popsali kresbou Květu života. Ale i toto vyobrazení je ploché, je to jen výřez, projekce, jak byste řekli, onoho Velkého krystalu - Květu Života, který je tělem Země.

Mnozí z vás se možná ptají, jakou pomoc Země potřebovala, když už byla i tak taková úžasná.

Jde však o to, že náš Vesmír je ještě mladý, ano, tentýž velký Rod, Absolutno je mladé. Je teprve ve svém 33. období, 33. manvantaře. A čím méně manvantar je prožito, tím je každá z nich kratší. A nyní probíhá 33. manvantara a její trvání je pouze 48 miliard let vašich pozemských. Ale není to zavedeno někým. Prostě se to samo stane, je to prostě vlastnost Vesmíru, nic víc. 48 miliard let je 24 miliard let noci Brahmy a stejný počet let Dne Brahmy.

Za takovou dobu však planetární duch není schopen sám sebe rozvinout do výšin stvoření. To je možné pouze ve starších vesmírech, které prožily ne 33 manvantar, ale mnohem více, vždyť v nich manvantary netrvají 48 miliard let, ale nepředstavitelně déle.

Proto pokud jsou vesmíry mladé, pomáhají planetám velcí Duchové - strážci civilizací, strážci vědění všech dob během nocí Brahmy.

Aby urychlili zrod života na zrozených tělesech planet, přivážejí tito strážci krystaly života z hvězdných uložišť a zapalují krystaly zrozených planet. Ve vašem moderním jazyce je to jakoby aktivace zrozeného krystalu těla planety.

Tak byly z našich Čertogů přivezeny krystaly - aktivátory - a instalovány do potřebných bodů krystalu Země. Tak se objevila hora Méru, Kailás a další místa, o nichž byla řeč dříve. Později byly přivezeny krystaly z Orionu a z čertogu Siria a dalších míst. To však již probíhal velký boj se silami temnoty, které náhle napadly čertog Sluncí, vždyť tehdy byly dvě. Jedno však shořelo v ohni oné velké války.

Tenkrát mnoho civilizací kosmických čertogů přinášely Zemi svou pomoc a vozily své krystaly života, aby dodaly Maťušce Zemi více síly. Ale to je jiný příběh, mnohokrát vyprávěný učiteli a různými bohy zde (viz další témata).

Nyní vám chci povědět jedno tajemství, které znali staří volchvové, ale všechno bylo zapomenuto...

Na Zemi je mnoho staveb, které nazýváte pevnostmi. A mnohé z nich mají tvar hvězd. Myslíte si, že byly postaveny v časech válek a dobývání jako obranné stavby.

Ale řeknu vám něco, čemu mnozí pravděpodobně nebudou věřit, ale já musím, neboť světlo pravdy se musí stále skrývat někde v temnotě nevědomosti.

Původně tyto stavby nestavěli lidé. Nestavěli je ani bohové, ani učitelé.

Jsou to Její výtvary - naší Matky. Ano, ano, Maťuška Země Vlahá Veliká je sama postavila a pořád je staví. Nedivte se!

Tyto „pevnosti“ - to jsou prostě výstupy jejího mocného krystalu na povrch, dá-li se to tak říci. Jsou to hrany velkého Krystalu Země, její krystalické mřížky, jak byste řekli, vystupující na povrch. Krystal je však pro vás jemnohmotný, vždyť má velmi vysokou vibraci, proto ho ve vašem světě nelze spatřit, ale vidět jsou jen horniny a půda a kypící vody, tedy to, co má vaši vibraci, vibraci vašeho trojrozměrného světa.

Velký krystal má však možnost svou magnetickou silou měnit hrubou hmotu přírody, dávat jí tvar, zejména na svých hranách, přesněji v místě sbíhání několika hran. Nu a místo souběhu několika hran jakéhokoli správného obrazce dává v projekci hvězdu, a to často hvězdu vyklenutou.

Takže v místě, kde se sbíhají hrany zemského krystalu, vznikaly magnetickou silou zemské hvězdy - všechny ty příkopy a kopce svými kořeny sahajícími do nepředstavitelných hloubek v útrobách Země.

Na samotném povrchu vypadají jako příkopy a valy, ale když letíte jako pták, můžete z oblohy vidět krásné hvězdy. A všechny jsou si podobné, ale všechny jsou jiné. Koneckonců jsou jen odrazem hran Krystalu Země.

A ty se rodí, když Maťuška Vlahá Země začne pět své životodárné písně. Vy je slyšet nemůžete, neboť nemáte takový sluchový rozsah. Ale toto je ta hudba sfér, pouze Zemních.

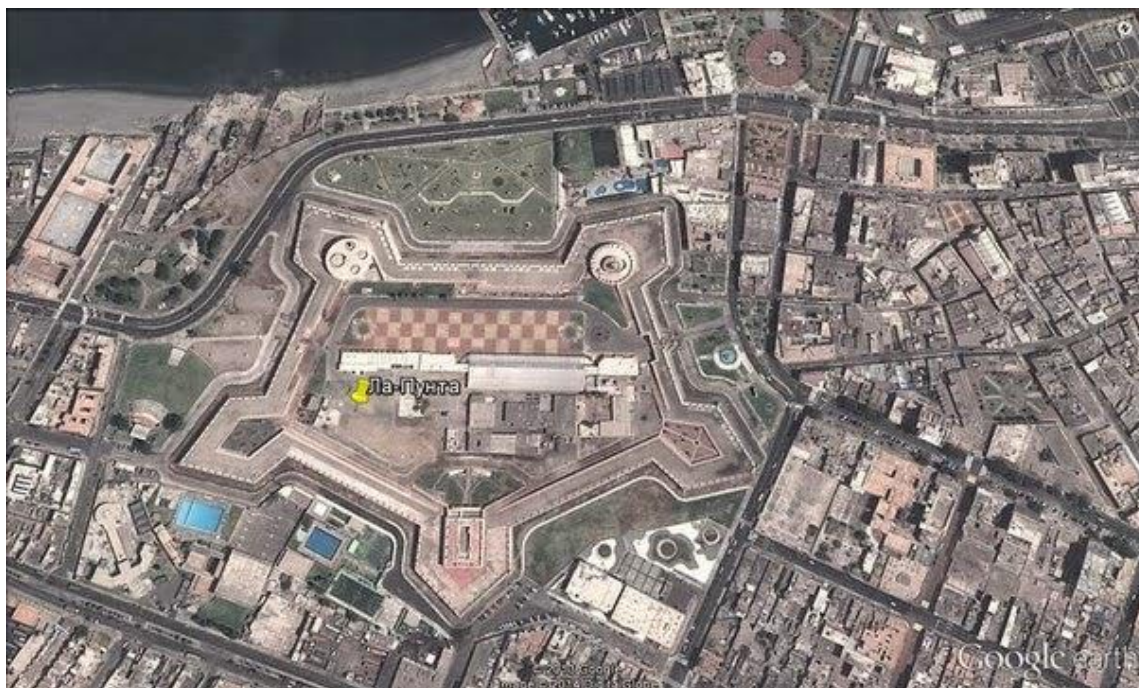
Někdy vám dává hluboký hukot, někdy ti jemně slyšící mohou slyšet v úryvcích...

Ale už slyším reptání, že prý, jaké další takové zázraky, to všechno lidé postavili a zdivo zůstalo a hradby stojí a pevnosti známé historii mají...

A kde většina těchto pevností stojí? Říkám, že jsou po celé zemi.

Znamé hvězdné pevnosti

La Punta, Peru

Goryokaku, Japonsko

Havana, Kuba

New Amsterdam, Guyana

Gyumri, Arménie

Rostov Veliký

Simbirsk

Na náhorní plošině Ust'yurt v Kazachstánu se jako zázrakem zachovala taková pevnost.

Djačkovka, Charkovská oblast

Srí Lanka

Ale to, co znáte, je většinou evropské, a ještě se to vztahuje ke středověké historii.

Almeida, Portugalsko

Bourtonne, Nizozemsko

Saint-Martin-de-Ré, Francie

A říkám vám. Když země na svém těle vytvořila hvězdy, začaly je starověké civilizace obkládat kameny a stavět na nich chrámy. Byla to přece místa pro komunikaci s jinými takovými krystaly v kosmu, tedy s jinými planetami. Zpočátku tam stály jen chrámy, ale ne ve smyslu chrámu, kde se modlí k Bohu čelem k podlaze nebo pálí byliny na oltáři. Takové pojetí chrámu zůstalo u lidí, kteří zdivočeli, kteří zapomněli na svůj původ a upadli do dětství svého vědomí.

Skutečný chrám má blíž k vašim vědeckým laboratořím, observatořím nebo něčemu podobnému.

Avšak ani to není zcela správné, vždyť v laboratořích se dělají experimenty, aniž by byl znám konečný výsledek, nebo se pouze předpokládá. Ve starověkých chrámech už nebylo třeba experimentovat, tam bylo poznání. Tyto vědecké stanice starověku prostě propojovaly světy, vyráběly energii, kterou využívali pozemští osadníci, tedy my, vaši učitelé a bohové, kteří zde na Zemi budovali první civilizace.

Ale později, když Země ztěžkla, jsme se my, vaši učitelé, ocitli v jiné hustotě a ve vašem trojrozměrném světě zůstali ti, kteří nedokázali zvýšit své vibrace. A zapomněli zde na dávné vědění a začali pálit byliny na místech dávných chrámů a tlouct čelem o podlahu a prosit nás i falešné bohy, kteří přišli naším jménem, abychom splnili jejich malicherné, světské a často nespravedlivé požadavky...

Také na místech chrámů starověkých osady začaly stavět, města, a hvězdnicové zdi se často staly vojenským opevněním.

Spousta starobyklých chrámů stojí v naší ruské zemi, kterou ochraňují od nejstarších dob, kdy jsem vkročil na Zemi. Byly to chrámy země Daaria, kterou Anunnaki z Nibiru spálili v jaderném ohni. A ty chrámy byly pohřbeny hluboko pod zemí, v průběhu tisíciletí zaplaveny...

I když se některé hvězdné chrámy zachovaly pro vaše oči pod pozdními pevnostmi. Ale většina takových pevností vyrostla v Evropě, myslím těch pozdních. Ve skutečnosti je takových pevností v Evropě velmi málo v poměru k celému světu a k Daarii Veliké, která se stala Rusí a Sibiří.

Ale ve vašem středověku se v Evropě objevily tajné řády, které údajně uchovávaly vědomosti, jenže ty byly od temných kněží Atlantidy a Anunnaki z Nibiru - židovských učitelů.

A na mapách zapsaných Atlantány byly zakresleny hvězdné chrámy. A tak tyto mapy, které jsou dodnes v římských podzemích, rytířům prozradily, kde se nacházejí starověké hvězdy. A přicházeli vládci, přicházeli rytíři a čistili ta místa od nánosů povodní a nacházeli hradby a příkopy, a znovu je obkládali kamením a stavěli na nich pevné zdi, které až do vašich dnů stojí. A často uvnitř stavěli nové chrámy, křesťanské, nebo dokonce zakládali celá města, nu ale častěji tam prostě dělali vojenské pevnosti.

Tak plnili příkaz svých učitelů z Nibiru prostřednictvím adeptů - kněží v křesťanských sutanách, třebaže ne všichni z nich znali pravdu. Prostě si mysleli, že tato místa, která jim Atlantané naznačili, jim přinesou vojenská vítězství, bohatství a slávu, a možná i nesmrtelnost.

Jejich temní učitelé, kněží, kteří pod rouškou křesťanství mísili židovský a egyptský kult, však věděli, že takto budou moci uhasit starověké hvězdy. Že přesměrují energii Matky Země do svých služeb, aby získali pozemská bohatství a nesmrtelnost, ačkoli poslední sen marný byl...

Anunnaki jim jménem Jehovy a falešných proroků nařídili uzavřít hvězdy a přesměrovat jejich energii jiným směrem. Nové chrámy nyní tuto energii přebíraly a předávaly ji křesťansko-židovskému egregaru a vojenský účel pevností převáděl energii Země do vojenské agrese. Tak se téměř všechny hvězdy Evropy staly pevnostmi.

A symboly hvězdy se staly vojenskými vyznamenáními spolu s kříži, které na ně byly navrstveny, a dalšími symboly, často týmiž zednářskými, kněžskými symboly pocházejícími z kultu kněží Atlantidy, velekněží Judeje a Anunnaki z Nibiru, jako jejich hlavních učitelů, pod jménem Boha.

A tehdy hvězdy na zemském těle pro Vesmír pohasly. A Země onemocněla... zejména v Evropě.

Na jejím těle však ještě zůstalo mnoho hvězd, ať už vámi nalezených, nebo nenalezených. A čím dál, tím víc jich uvidíte. Neboť nemoc Země z ucpání kanálů její „kůže“ v Evropě dala vzniknout velké nemoci. Tato nemoc podřídila Zemi egregoru Anunnaki z Nibiru a jejích dozorců - tajných řádů a kněžských klanů, které ovládly téměř všechno zlato a pozemské zdroje a drží Matušku Zemi v zajetí, pijí její krev, a to doslova, čerpají ropu a řezou její tělo v lomech a nenechávají ji dýchat odpady svých produkcí, jako příšerní parazité.

A Evropa je tím postižena nejvíce, nu a Amerika se prostě nakazila, když paraziti začali po přesídlení Evropanů řezat a vysávat tělo Země i v těch místech.

A přišly dny, kdy Matuška Země už neměla sílu tuto nemoc překonávat a snášet. A v jejím krystalu se už spustil přirozený mechanismus.

Brzy bude špína a nákaza smyta! A prastaré hvězdy budou osvobozeny... od středověkých zdí.

A mezitím se projevují nové hvězdy, vždyť samotný krystal se v roce 2012 konečně změnil. A vy uvidíte nové hvězdy a najdete je. Vždyť se začaly projevovat už dříve...

A čím více se jich projeví, tím mocnější se Země stane, a tato linie již nyní prochází rokem, ve kterém žijete. Tento rok je kritický. Vždyť právě teď se Zemi podařilo nadechnout a někteří slyšeli tyto zvuky jako dunění Země. A Matka Vlahá Země dosáhla svých kosmických bratrů a sester. Slyší ji nejen rozumné civilizace, ale také planetární a hvězdné Entity. A její matka Svasti, tedy galaxie, kterou nyní nazýváte Mléčnou dráhou, již odpověděla. A to znamená, že samotná Nibiru už tu dlouho nebude. Být, ve smyslu existovat vůbec.

A přicházejí velké změny, přestože je zatím nevidíte, které se promítají do vašeho každodenního života, politiky a ekonomiky. Ale Hvězdy už pracují, samozřejmě ty, které nejsou v zajetí pevností. V zajatých hvězdách se zatím nedá nic dělat, nejsou tam ještě žádné energie. Nejsilnější hvězdy, ty, které nejsou zastavěny hradbami a středověkými stavbami, snad mají na sobě kameny, které jsme položili ještě v borejské a lemurijské epoše. Právě ty se nyní probouzejí.

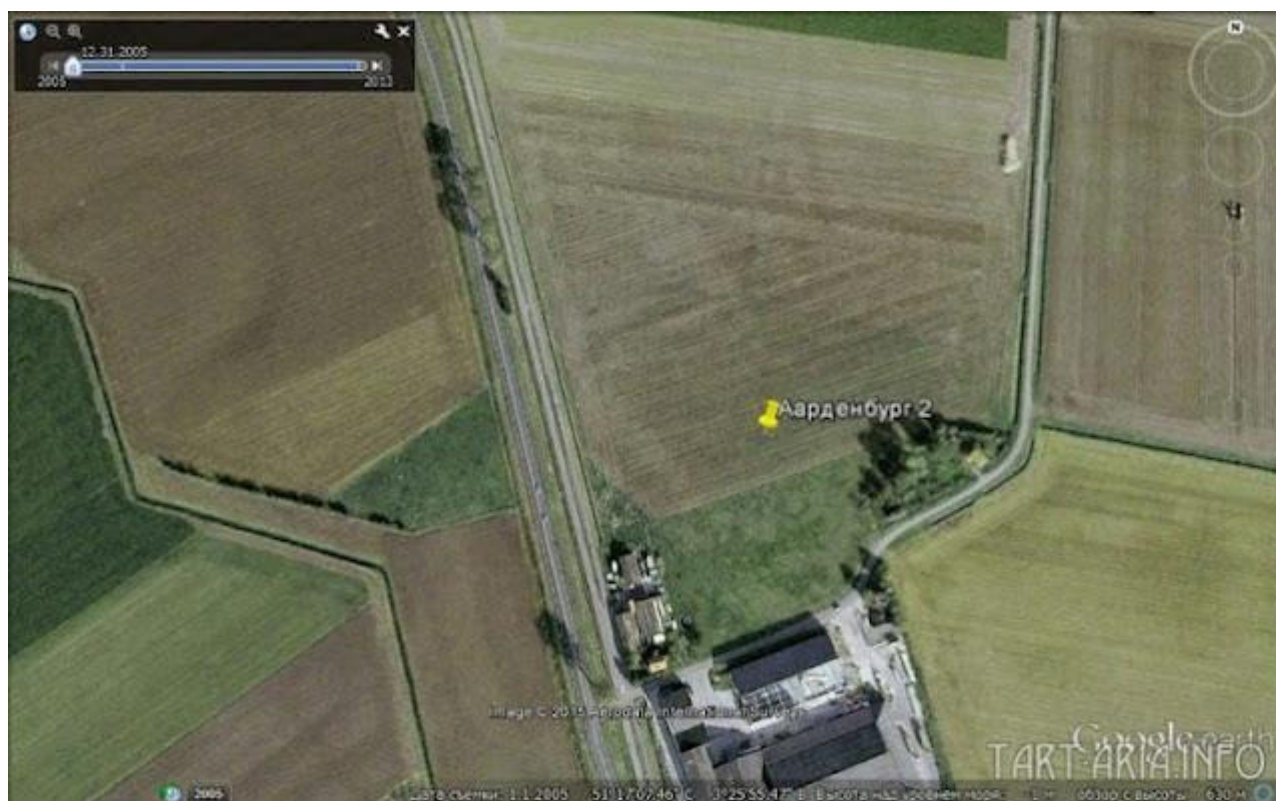
Vydávají zvuky sfér a stojí v nich sloupy živé energie, které nedovolí Zemi projít další zápalnou obětí velké války. A bude tomu tak! Přesvědčíte se o tom sami. A zatím, kdo může, pochopí, neboť nelze uvádět přesná data a podrobně popisovat budoucí události, protože budoucnost má jiný rozměr a její podrobné popisy sníží tento svět do hustého světa a tam bude vše zničeno a dějiny půjdou jiným směrem.

Řeknu vám jedno, opakuji se - vyhnete se zápalným obětím, ale hvězdy Země budou očištěny od špuntů pozdních civilizací - pevností, které nad nimi byly postaveny. Třebaže se to nestane najednou a v jeden den, ale postupně a různými způsoby. A v hlubinách temnoty již září paprsky krystalu Matušky Země.“ - Dopověděl Svjatogor hlasem mocným jako hrom.

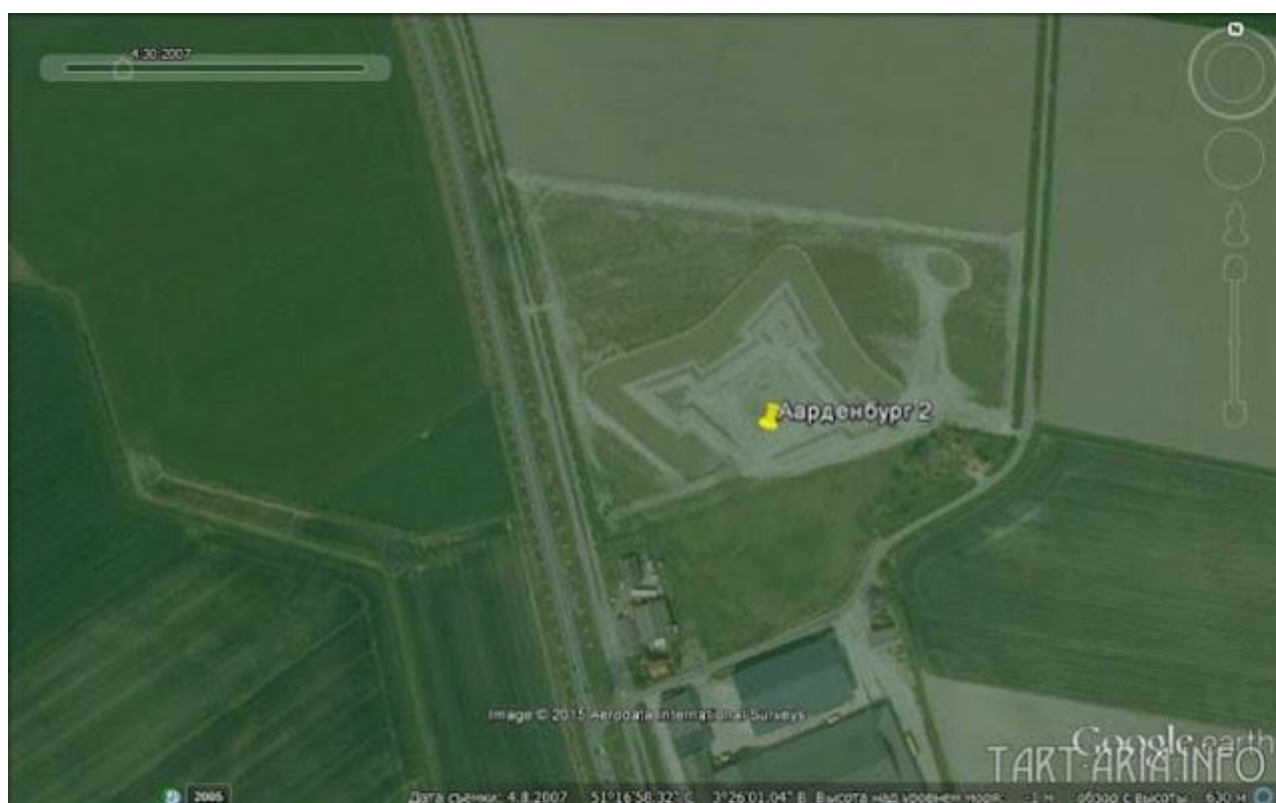
A ozvěna se rozlétla mezi skalami a dole se tvář Matušky Země v paprscích slunce zaleskla očima jezer. A zdálo se, že ona, Matuška Země, dýchá... nebo

zpívá píseň ve štěbetání ptáků, v šumění lesů, v tříštích vodopádů, v bouřkových mracích zpívá hromem a rozlévá se ve zvonivém tichu...

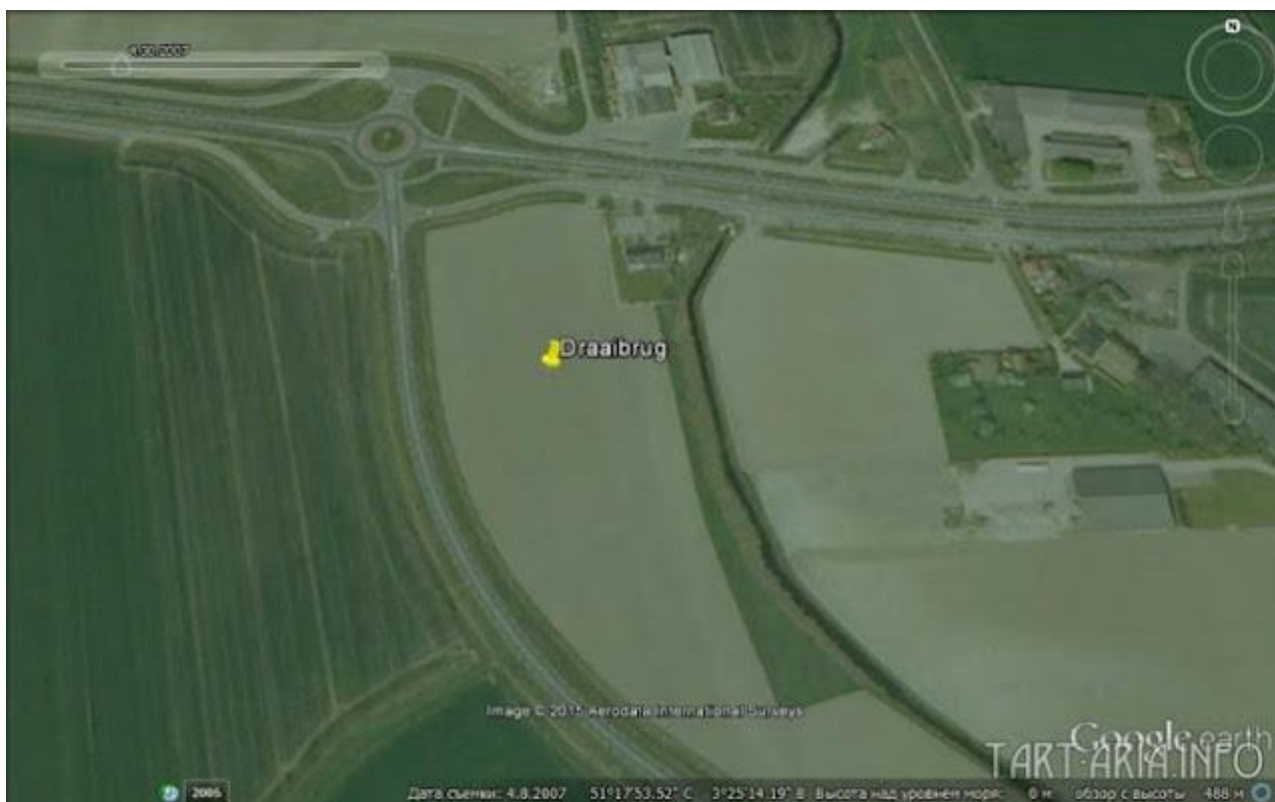
Zapsala Valeria Kolcova 20.07.2018

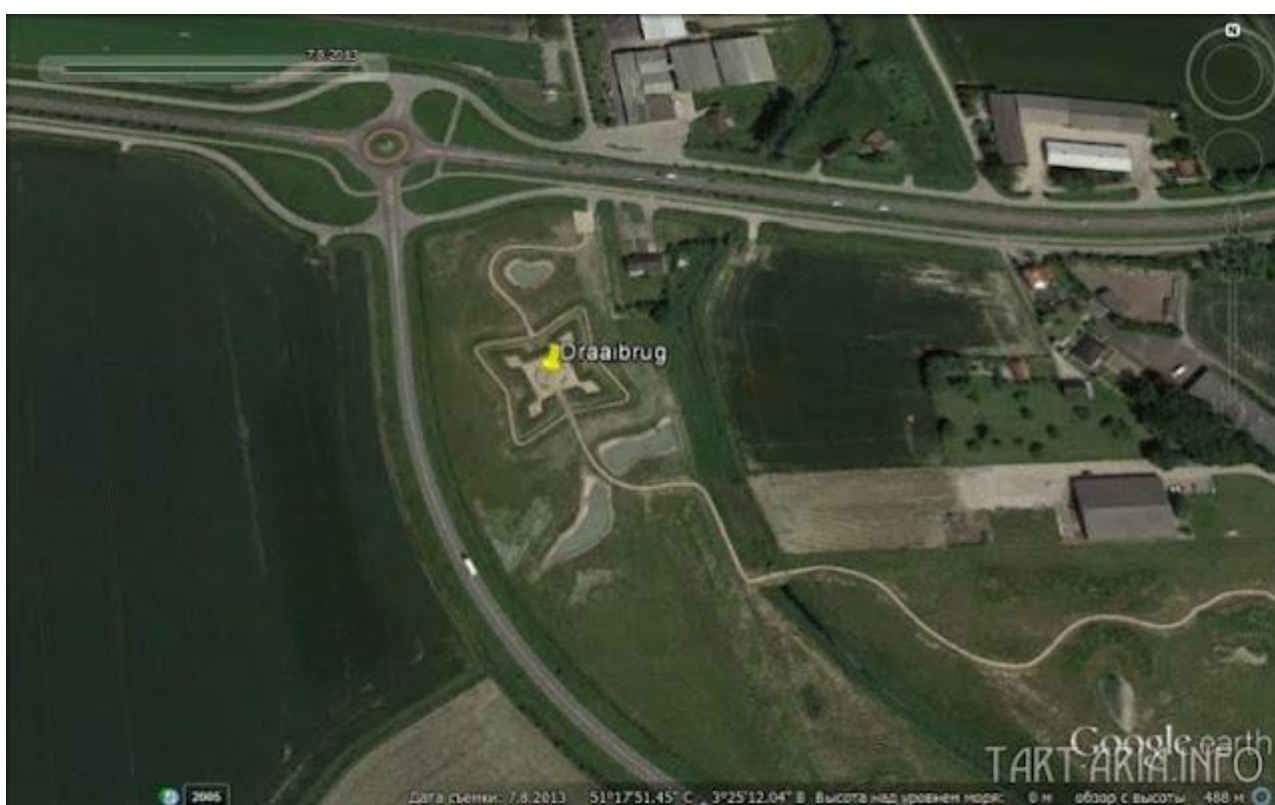
Aardenburg v Holandsku 2005

Aardenburg v Holandsku 2007

Draaiburg v Holandsku 2007

Draaiburg v Holandsku 2013

PS:

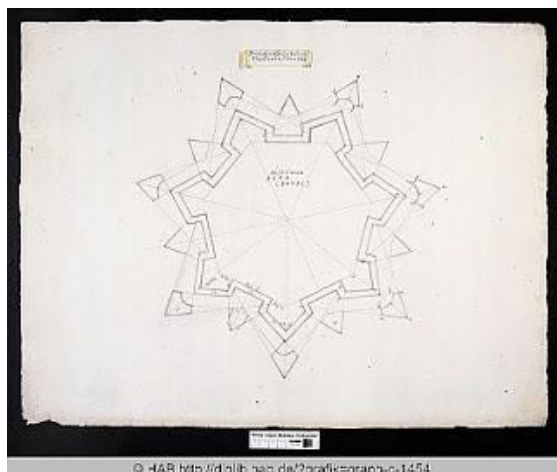
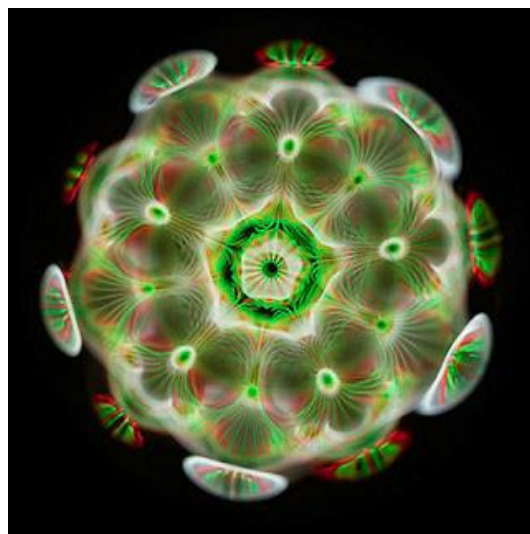
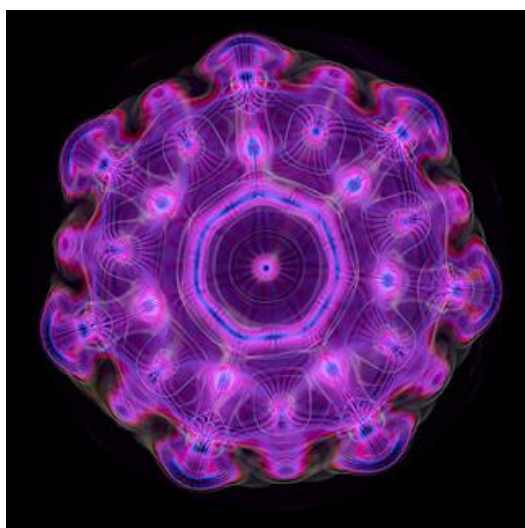
Vědec-fotograf zachytil na kameru pohyb zvuku ve vodě.

Biochemik a fotograf Linden Gledhill proměnil akustické vlny v umělecká díla. Voda, neonová světla a speciální software pomohly „vyfotografovat“ pohyby zvuku v kapalině. Informuje o tom deník The Daily Mail.

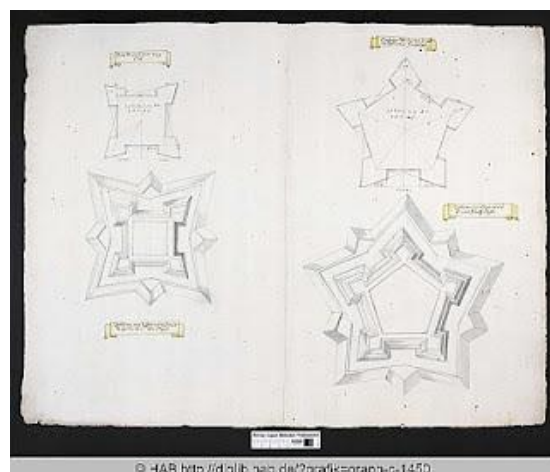
Gledhill umístil nádobu s vodou nad reproduktor se zesilovačem, které byly připojeny k počítači. Program generoval sinusové zvukové signály. Fotograf se pak postavil nad nádobu a pomocí LED lampy začal pořizovat kaleidoskopické snímky.

LED diody blikají a zpomalují pohyb - proto jsou průběhy tak zřetelné, vysvětlil Gledhill. Jasně neonové barvy a vířící linie umožňují co nejdetailnější vykreslení zvuku. „Když si vzpomenete na geometrickou symetrii v přírodě, není překvapivé, že záběry vibrací připomínají krunýře mořských mlžů a želv,“ poznamenal fotograf.

Stejně jako jiné vlny je i zvuk charakterizován frekvencí, amplitudou, vlnovou délkou a rychlostí. Kmitání zvuku vzniká chvěním předmětů a je „zachyceno“ při kontaktu s detektorem (v tomto případě s vodou). Vlnovou povahu zvuku si poprvé všiml Leonardo da Vinci kolem roku 1500.

© HAB <http://digi.lib.nyu.de/?graphic=graph-c-1454>

© HAB <http://digi.lib.nyu.de/?graphic=graph-c-1450>

Na některých místech zbyly jen valy, jinde byly obloženy cihlami. Přistavili nejrůznější věci. Ty „pevnosti“, které zůstaly bez povšimnutí, se prostě rozplynuly, voda je spláchla. Aktivisté po nich hledají stopy na mapách Google.

Япония.

Мальта.

Испания

Португалия

Италия

Украина

Бразилия

Уругвай

США

V Kazachstánu Novo-Alexandrovská pevnost (bastion zůstal nepovšimnut a pevnost byla postavena na jeho vrcholu...).

Pokud se na tyto pevnosti podíváte pozorněji, uvidíte, že tlapy bastionů jsou rozloženy v souladu s terénem. O nějaké obraně zde nemůže být řeč. Paprsky bastionů vystupují napříč řekami jako jakési pokračování vlnového procesu. Žádné opevnění proti nepřítelům.

Zdroj